

KOSTRUBAN' R. V. Essence and practical value of approach of the systems for effective professional preparation in a pedagogical college.

In the scientific article provides a thorough analysis of research on a systems approach, and concludes that a systematic approach will help to address new, creative problem solving – the ability to simulate the necessary training systems in the preparation of future teachers at teacher training college. He pedagogy aimed at disclosing the integrity of pedagogical objects to find in them various types of bonds and into a unified theoretical picture in order to achieve a single outcome focused.

Keywords: *System approach, system, teaching college.*

УДК 37.378

Кучай Т. П.

ПРОБЛЕМИ ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ У ЯПОНІЇ

У статті розглядаються проблеми естетичного виховання молодших школярів у Японії. Аналіз естетичного виховання в початковій школі Японії свідчить про унікальність і своєрідність цього процесу. На нашу думку, такий широкий спектр естетичної освіти сприяє розвитку не лише ціннісного компоненту (естетичне сприймання, естетичні потреби, естетичне ставлення), але й пізнавального компоненту (естетичні уявлення, естетичні знання).

Ключові слова: *естетичне виховання, молодші школярі, Японія, вчитель.*

Школа в Японії відіграє значну роль у формуванні традиційних рис японського національного характеру (працьовитість, цілеспрямованість, наполегливість, вміння бачити й цінувати красу навколишнього світу), в естетичному вихованні, які розвиваються в процесі соціалізації дітей [1].

Проблемою естетичного виховання в Японії займалися вчені Е. Абдулін, Ю. Боярчук, Т. Григор'єва, О. Железняк, Ф. Запорожський, В. Овчинников, В. Пронников, В. Самохвалова, Д. Судзуки, Л. Троєльнікова, Л. Царьова та інш.

У статті ми поставили за **мету** проаналізувати зміст досліджень вітчизняних та зарубіжних учених з проблеми естетичного виховання в освітньому просторі Японії.

Дослідження вчених свідчить, що в Японії естетичні предмети були введені до навчальних програм шкіл вже з періоду Мейдзі. Освіта в галузі мистецтв складалася переважно з ідей, імпортованих із західних суспільств. Ця ситуація змінилася тільки в 1960-і роки, коли центр уваги естетичного виховання почав зміщуватися в бік японських традицій [2].

В Японії курс навчання у початковій школі становить 6 років (6-12 р.), упродовж якого діти одержують основи загальних знань відповідно до свого розумового і фізичного розвитку [3, с. 22-23].

З метою збереження єдиних державних стандартів освіти Міністерство освіти Японії спільно з Радою з питань навчальних програм при Міністерстві здійснюють розробку обов'язкових курсів навчання для початкових і середніх шкіл. Для шкіл усіх ступенів є підручники обов'язкового користування, відповідальність за вибір яких покладається на відповідні відділи освіти органів місцевого самоврядування або директорів державних шкіл. Оновлення підручників відбувається кожні три роки відповідно до змін у курсах навчання [3, с. 22].

Освітняни цієї країни, навчаючи дітей, керуються основними державними директивними документами у сфері освіти: "Програмою формування людини", "Імідж ідеального японця", в яких визначена головна ідея – здійснення гармонічної освіти особистості, а також – вимоги до японця, в яких підкреслюється необхідність збереження традиційних якостей громадянина Японії, на які вказує К. Салімова [4, с. 158], досягати максимального розвитку особистості; зробити свій будинок місцем постійної освіти та відпочинку, бути відданим праці, бути творчим; бути патріотом, заохочувати національні особливості.

В процесі естетичного виховання відбувається не лише формування естетичного світосприйняття, а й здійснюється допомога з метою "зростити душу", адже за допомогою уроків з мистецтва відбувається "шліфування почуттів", що не досягається просто так, без усиль", – пише Такада Матому [Цит. По [5, с. 93].

Розглянемо навчальний план початкової школи, представлений в роботі Ю. Боярчука "Загальноосвітня школа сучасної Японії" та визначимо, яке місце відводиться дисциплінам естетичного спрямування.

Аналіз таблиці 1 свідчить, що в початковій школі Японії вивчаються такі дисципліни естетичного циклу: музика, малювання й ручна праця, на оволодіння якими відводиться у першому класі по 68 год., у 2-6 класах – по 70 годин, що у відсотковому відношенні становить 16% (1 клас), 15,4% (2 клас), 14,2% (3 клас), 13,9% (4-6 кл.). Як бачимо, естетичній освіті в початковій школі відводиться значна кількість годин. Що стосується окремо музики та малювання й ручної праці, то на їх вивчення передбачена така кількість: 1 кл. – 8%, 2 кл. – 7,7%, 3 кл. – 7,1%, 4-6 кл. – по 6,9%. Отже, викладанню естетичних дисциплін приділяється значна увага. Як зазначає О.Железняк, окрім безпосередньо предметів естетичного циклу, завдання естетичного виховання розв'язують й інші предмети загальної освіти – рідні мова, фізвиховання та ін. В японській школі поширена позакласна й позашкільна робота, яка включає в себе проведення різних шкільних спортивних національних та загальнонародних свят, екскурсій, а також колективне відвідування театрів, вистав тощо [5, с. 89].

Таблиця 1

Навчальний план початкової школи

Предмет	Клас	I	II	III	IV	V	VI
		Кількість навчальних годин з кожного предмета на рік					
Рідна мова		306	315	280	280	210	210
Суспільствознавство				105	105	105	105
Математика		136	175	175	175	175	175
Природознавство				105	105	105	105
Життєвий досвід		102	105				
Музика		68	70	70	70	70	70
Малювання і ручна праця		68	70	70	70	70	70
Домоведення							
Фізвиховання		102	105	105	105	105	105
Моральне виховання		34	35	35	35	35	35
Спеціальна діяльність		34	35	35	70	70	70
Загальна кількість навчальних годин на рік		850	910	980	1015	1015	1015

Слід зазначити, що однією з етичних дисциплін, що обов'язково викладаються в початкових класах і якій приділяється значна увага, є музика. Адже в японській міфології містяться відомості про музику, які підтверджують її божественне походження й магічну силу. Глибоке усвідомлення ролі музики в житті людини, як стверджує О. Железняк, стало причиною того, що древні мислителі Сходу розглядали музику не лише як засіб розваги, але і як явище, що має загальнодержавне значення [5, с. 94-95].

Заняття з музики в першому класі початкової школи проводяться тричі на тиждень, а в 2-6 класах – два рази.

На основі програм з музики, затверджених Національним міністерством освіти у 1995 році, вчителями шкіл розробляються конкретні програми з урахуванням потреб і ступеня духовного розвитку учнів. Музику для співів і слухання, а також обсяг музичної грамоти розробляє кабінет музики Науково-дослідного інституту, співробітники якого працюють і над створенням методичних посібників для вчителів і учнів [6, с. 405].

Згідно з програмою, в початковій школі передбачено: вироблення навичок співу за нотами, правильне розуміння й вираження слів пісні, хорового співу; постановка голосу; освоєння інструментального виконання, враховуючи те, що музика сприяє активному самовираженню дітей у музиці, пробуджує любов до людей, готовність творити й стверджувати Красоту. На уроках музики вчителі вчать школярів за допомогою образів, що створюються музикою, виражати свій внутрішній стан, свої почуття [7, с. 101].

О. Железняк, аналізуючи програму з музики, яка реалізується в японських школах, наголошує на тому, що перш ніж навчати дітей грі на

музінструментах, велика увага приділяється розвитку в них почуття ритму, що музика являє собою Ритм. В розумінні стародавніх, це – Ритм Всесвіту, це те, що виражає гармонію Неба й Землі. Оволодіваючи Ритмом Музики, людина наближається до Ритмів Всесвіту. Пізнаючи музику й відтворюючи її, людина здійснює світову гармонію. Таке розуміння музики сходить із стародавніх японських філософських уявлень про все існуюче як стрункої системи всесвіту, в якому всі явища феноменального світу знаходяться у відповідності до космічного порядку.

Базуючись на ідеях стародавніх філософів, японські вчителі приділяють значну увагу розвитку в дітей почуття ритму: спочатку учні знайомляться лише з ударними інструментами (виконують найпростіші вправи, розрізняють на слух темп, ритмічний рисунок мелодії тощо), потім дітям пропонується губні гармоньки. Оволодіваючи більш складними інструментами, учні вчать поєднувати відчуття ритму з прагненням досягти гармонічного сполучання звуків. Цікава методика вивчення нотного стану (описана в дисертації О. Железняк). Слід зазначити, що перехід до співів за нотами не знижує інтересу до занять, а пробуджує інтерес до музики, захоплює дітей. Після цього дітей вчать грі на інструментах [5, с. 101-105].

В роботі “Естетичне виховання в Японії” О. Железняк зазначає, що японські школярі, навчаючись у загальноосвітній школі, навчаються грати на 2-3 музінструментах. Значна увага приділяється емоційному, виразному виконанню пісень, виконанню пісень в особах, їх інсценування, використанню спеціальних творчих завдань. Починаючи з першого класу як додаткове заняття проводяться заняття з хору – масовий вид музично-естетичного виховання й навчання. Вже в кінці першого класу виконуються двоголосні вправи, учні визначають характер музичних творів, тембр, розрізняють просту тричастову форму музичного твору, найпростіші жанри музичних творів, оволодівають грою на простіших музінструментах, освоюють багатоголосий спів тощо. З другого класу розвивають навички, одержані дітьми у першому класі. Зокрема, пісні доповнюються рухомим пунктирним ритмом, різноманітними тривалостями, включаючи шістнадцяті. Двоголосний спів стає основою вокально-хорових занять. Далі заняття ускладнюються. Значна увага приділяється слуханню музики, аналізу творів, розвитку музичного слуху. Навчальним планом передбачена безпосередня участь школярів у музичному виконанні – співи, гра на музінструментах. Навчання дітей музиці відбувається на національній основі, але учні знайомляться й з творами відомих музикантів світу. В шостому класі діти грають досить складні музичні твори, викладені у семи-восьми рядковій партитурі [5, с. 106-108].

Із викладеного видно, що заняття з музики в початкових класах Японії

відбувається на високому рівні.

Як зазначає Л. Троєльнікова, у початковій школі до дисципліни “Образотворче мистецтво і праця” включено знайомство з образотворчим та всіма видами ужиткового мистецтва. Вчена підкреслює, що життєва та творча сили японської культури засобами художнього виховання передається підростаючому поколінню, що естетизує свідомість, сприяє формуванню основних якостей національного характеру, впливає на позитивне і відповідальне ставлення до справи та оточуючих людей, визначає комплекс цінностей і психологічні пріоритети [8].

Учні в Японії оволодівають й прийомами живопису. Особливість полягає в тому, що образ, який створюється живописом, не повинен бути статичним, він має бути наділений рухом, життям, тобто автор образу (рослини, тварини) повинен відчувати його внутрішній рух, в якому полягає Красота, яку має передати художник. На уроках образотворчого мистецтва школярів вчать передавати миттєвість краси справжнього світу, а також – відчувати ритм, у якому здійснюється цей рух, адже художній твір має нести в собі цей рух – ритм Всесвіту, що сприяє гармонізації навколишнього світу [8, с. 87-88].

Японські вчителі важливого значення надають кольоровому навчанню, тобто правильному використанню кольору, який має таку властивість як виразність, а також здатність впливати на почуття людей (має емоційне значення) [9, с. 59].

Як зазначає О. Железняк, в Японії розроблена методика вивчення кольору в школі, а також методика розвитку відчуття кольору в кожній дитини засобами образотворчого мистецтва, що широко використовуються в японських загальноосвітніх школах. Дослідниця повідомляє, якщо в дитячому садку дитина знайомиться з палітрою в 24 кольори й відтінки, то другокласник повинен вміти користуватися фарбами 36 кольорів й відтінків та знати їх назви. Закінчуючи школу, кожний підліток має знати 240 відтінків кольорів, які мають номери і назви. Це 24 основних (за спектром) і 10 модуляцій кожного кольору. Відрізняти близькі модуляції в Японії вчать усіх [5, с. 126-127].

О. Железняк звертає увагу на те, що на уроках образотворчого мистецтва навальний матеріал подається таким чином, щоб викликати у дітей певні почуття до природи, фіксувати увагу на її красоту з метою виховання в учнів бажання відчути себе невід’ємною частиною, прагнути жити в єдності з нею. Обов’язковим для японця є знання природних кольорів та вміння оперувати ними, що сприяє оволодінню основами кольорового комбінування. У першому й другому класах діти знайомляться з основними кольорами, потім використовують їх з метою викликати у людини певні емоції і відчуття.

Особлива увага приділяється вивченню тону кольорів як засобу гармонізації. Діти сполучають кольори різних кольорових фаз, світлот, насиченості й тону. Вивчаючи комбінаторику, діти створюють різноманітні композиції на основі акценту, ритму, контрасту, що орієнтовано на вивчення кольорової палітри самої природи, яка справляє гармонізуючий вплив на емоційний стан людини. Навчання колористики орієнтовано на виховання в учнів почуття прекрасного [5, с. 129-130].

У погожий день директор школи може (має на це право) відмінити всі заняття, щоб діти відправилися на повітря малювати з натури або слухати пояснення вчителя про те, як осягати красоту природи [10, с. 44-45].

Як бачимо, значна робота в початковій школі проводиться з естетичного виховання: школярів вчать грати на 2-3 музичних інструментах, дають навички (хоча й початкові) образотворчого мистецтва.

Ми вважаємо, що у процесі сприймання творів мистецтва, в результаті художньо-естетичної діяльності відбувається розвиток художньої свідомості, потреба в духовному самовдосконаленні, формується ціннісне ставлення до мистецтва, розвивається естетичне сприймання дитиною світу.

Отже, заняття образотворчим мистецтвом розвиває самостережливість, творчу активність, сприяє розвитку здібностей до самостійної творчості. На заняттях з предметів естетичного спрямування діти оволодівають відчуттям Краси, ритму – ритму Всесвіту, що виражає гармонію Неба і Землі; досягається високий рівень естетичного виховання, що дає можливість втілювати красоту в результати своєї праці і сприяє підвищенню економіки країни.

Провідне місце в естетичному вихованні дитини займає навчання письму. При навчанні ієрогліфіці зтирається грань між чистописанням і малюванням. Коли засвоєні необхідні механічні навички, людина вже не пише, а малює, причому не пером, а пензлем, приводячи його в рух не лише рукою, а наче всім тілом. При цьому кожний японець, по суті, стає живописцем. Йому нічого не варто миттєво зобразити гілку бамбука, що згинається, з майстерністю професійного художника, завдяки вправленню естетизмом під час навчання написання ієрогліфів [10, с. 45].

Інший приклад вправлення в естетизмі – це заняття складання віршів. Поезія завжди була в Японії одним з найулюбленіших видів народного мистецтва. Геть із XIV ст. до сучасного життя в країні проводиться поетичний чемпіонат в середині січня. Десятки тисяч віршів поступає на цей загальнонаціональний конкурс. Кращі з них зачитуються на урочистій церемонії у присутності імператора, публікуються в газетах. Слід зазначити, що два десятки щомісячних журналів тиражем понад мільйон екземплярів присвячені поезії [10, с. 46].

Прилучання до краси, до її розуміння здійснюється в Японії за багатьма іншими каналами. Наприклад, видається журнал “Мистецтво для маленьких” (Сётан бідзюцу), розрахований на найменших і на допомогу дорослим при роботі з ним. Метою журналу є розвиток естетичних почуттів, емоцій, що допомагають становленню людської душі, адже для японської моделі сприйняття світу характерним є те, що перевага надається не раціональному осмисленню, не класифікації, а безпосередньому переживанню [11, с. 68].

Такі журнали, енциклопедії орієнтовані на дошкільників і молодших школярів. Вже в дитячому садку (діти від 3 до 6 років) навчаючи дітей грамоті, їх вчать не просто писати ієрогліфи, але писати гарно, вкладаючи в основу ієрогліфу малюнок (піктограма). Отже, ієрогліф – це і знак, і образи й виступає він і як засіб комунікації і як об’єкт естетичного сприймання – здійснюється формування й принципів художнього мислення [12].

Кожна школа має свій гімн, виконання якого переслідує мету виховання відчуття причетності до загальної справи, що дає переживання єдності [12].

В Японії поширені школи мистецтв, які сприяють збереженню традиційної культури: школи ікебани, карате, школи живопису, чайної церемонії. Вони слугують системою передачі знань, досвіду від майстра учневі. Роль традиційних мистецтв у естетичному вихованні дуже велика. Мистецтво входить у життя, просякає побут відчуттям краси й гармонії [12].

Під час занять з ікебани (гурткова робота) діти вивчають державні символи Японії – символічне значення квітів хризантеми, меча і яшми. На думку В. Проннікова, вони слугують прикладом тринітарного мислення японців та уособлюють естетику трьох взаємодоповнюючих складових [13, с. 119].

Л. Царьова стверджує, що японці шанують хризантему (кіку – “сонце, що дає життя всьому на землі”) тому, що вона символізує життя, імператора (лише одяг імператора міг бути прикрашений вишитою хризантемою, інших карали смертним вироком). Гармонічне поєднання тендітної квітки, гострої зброї, твердого каменя символізує міцну державу, створює яскравий образ непереможної країни. У світі Японію називають не лише “країною, де сходить сонце”, а й країною “хризантеми й меча” [14, с. 86].

На думку Р. Гийєн, попередні століття зробили японця людиною, яка ставиться до життя перш за все як художник, естет. Основним законом її суспільного й особистого життя слугує не лише мораль, релігія або політика, а й норми прекрасного [10].

Висновки. Аналіз естетичного виховання в початковій школі Японії свідчить про унікальність і своєрідність цього процесу. На нашу думку, такий широкий спектр естетичної освіти сприяє розвитку не лише ціннісного компоненту (естетичне сприймання, естетичні потреби, естетичне ставлення), але й пізнавального компоненту (естетичні уявлення, естетичні знання).

Використана література :

1. Естетичне виховання – Електронний ресурс. – Режим доступу : http://academy.apbu.edu.ua/e-books/pub_38/3248.html
2. Кочкина А. Е. Нравственное воспитание как школьный предмет (на примере Японии) – Електронний ресурс / А. Е. Кочкина. – Режим доступу : http://www.pglu.ru/lib/publications/University_Reading/2008/VI/uch_2008_VI_00004.pdf
3. Пазюра Н. В. Особенности развития профессиональной освіти Східної Азії (Япония, Корея, КНР) : Навч.-метод. посібник / Н. В. Пазюра. – К. : Вид. "Альфа-ПИК", 2012. – 268 с.
4. Салимова К. И. Восхождение к успеху / К. И. Салимова // Воспитание в Японии: История и современность. – Токио, 1993. – С. 158.
5. Железняк О. Н. Эстетическое воспитание в Японии : дисс. ... канд. филос. наук : 09.00.04 / Оксана Николаевна Железняк. – М., 2005. – 190 с.
6. Музыкальное воспитание в современном мире // Материалы IX конференции ИСМЕ. – М., 1973. – С. 405.
7. Боярчук Ю. В. Общеобразовательная школа современной Японии / Ю. В. Боярчук. – М., 1995.
8. Троєльнікова Л. О. Художнє виховання в Японії та Китаї: національні традиції та сучасна специфіка [Електронний ресурс] / Л. О. Троєльнікова. – Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/vdakk/2010_1/18.pdf
9. Есипова М. В. Музыкальное видение мира и идеал гармонии в древнекитайской культуре / М. В. Есипова // Вопросы философии. – 1994. – № 6. – С. 87-88.
10. Овчинников В. В. Ветка сакуры / В. В. Овчинников. – М., 1971. – 286 с.
11. Окакура Какудзо. Тя-но хон (Книга о чае) / Окакура Какудзо. – Токио, 1973. – С. 68.
12. Традиционная модель эстетического воспитания в Японии [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://philosophy.ru/iphras/library/aesthvosp/06.htm>
13. Пронников В. Икэбана, или вселенная, запечатленная в цветке / В. Пронников. – М. : наука, 1985. – 323 с.
14. Царьова Л. В. Педагогічні традиції формування естетичної культури особистості в Китаї та Японії : навч. посіб. / Л. В. Царьова. – Кіровоград : Авангард, 2012. – 136 с.

References :

1. Estetychne vykhovannia – Elektronnyi resurs. – Rezhym dostupu : http://academy.apbu.edu.ua/e-books/pub_38/3248.html
2. Kochkina A. Ye. Nravstvennoe vospitanie kak shkolnyy predmet (na primere Yaponii) – Yelektronniy resurs / A. Ye. Kochkina. – Rezhym dostupu : http://www.pglu.ru/lib/publications/University_Reading/2008/VI/uch_2008_VI_00004.pdf
3. Paziura N. V. Osoblyvosti rozvytku profesiinoi osvity Skhidnoi Azii (Iaponiia, Koreia, KNR) : Navch.-metod. posibnyk / N. V. Paziura. – K. : Vyd. "Alfa-PIK", 2012. – 268 s.
4. Salimova K. I. Voskhozhdenie k uspekhu / K. I. Salimova // Vospitanie v Yaponii: Istoriya i sovremennost. – Tokio, 1993. – S. 158.
5. Zheleznyak O. N. Esteticheskoe vospitanie v Yaponii : diss. ... kand. fil. nauk : 09.00.04 / Oksana Nikolaevna Zheleznyak. – M., 2005. – 190 s.
6. Muzykalnoe vospitanie v sovremennom mire // Materialy IX konferentsii ISMYe. – M., 1973. – S. 405.
7. Boyarchuk Yu. V. Obsheobrazovatel'naya shkola sovremennoy Yaponii / Yu. V. Boyarchuk. – M., 1995.
8. Troielnikova L. O. Khudozhnie vykhovannia v Yaponii ta Kytai: natsionalni tradytsii ta suchasna spetsyfyka [Elektronnyi resurs] / L. O. Troielnikova. – Rezhym dostupu : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/vdakk/2010_1/18.pdf
9. Yesipova M. V. Muzykalnoe videnie mira i ideal garmonii v drevnekitayskoy kulture / M. V. Yesipova // Voprosy filosofii. – 1994. – № 6. – S. 87-88.
10. Ovchinnikov V. V. Vетка sakury / V. V. Ovchinnikov. – M., 1971. – 286 s.
11. Okakura Kakudzo. Tya-no khon (Kniga o chae) / Okakura Kakudzo. – Tokio, 1973. – S. 68.
12. Traditsionnaya model esteticheskogo vospitaniya v Yaponii [Yelektronniy resurs]. – Rezhym dostupu : <http://philosophy.ru/iphras/library/aesthvosp/06.htm>

13. Pronnikov V. Ikebana, ili vseennaya, zapечатlennaya v tsvetke / V. Pronnikov. – М. : nauka, 1985. – 323 s.
14. Tsarova L. V. Pedagogichni tradytsii formuvannia estetychnoi kultury osobystosti v Kytai ta Yaponii : navch. posib. / L. V. Tsarova. – Kirovohrad : Avanhhard, 2012. – 136 c.

КУЧАЙ Т. П. Проблемы эстетического воспитания младших школьников в Японии.

В статье рассматриваются проблемы эстетического воспитания младших школьников в Японии. Анализ эстетического воспитания в начальной школе Японии свидетельствует об уникальности и своеобразии этого процесса. По нашему мнению, такой широкий спектр эстетического образования способствует развитию не только ценностного компонента (эстетическое восприятие, эстетические потребности, эстетическое отношение), но и познавательного компонента (эстетические представления, эстетические знания).

Ключевые слова: эстетическое воспитание, младшие школьники, Япония, учитель.

KUCHAY T. P. Problems of aesthetic education of junior schoolboys are in Japan.

This paper addresses the problem of aesthetic education elementary school children in Japan. Analysis of aesthetic education in primary schools in Japan demonstrates the uniqueness and originality of the process. In our opinion, such a wide range of aesthetic education promotes not only the value of the component (aesthetic perception, aesthetic requirements, aesthetic attitude), but also a cognitive component (aesthetic idea, aesthetic knowledge).

Keywords: aesthetic education, younger students, Japan, teacher.

УДК 371.134.785

Макарова Е. В., Міщенко З. І.

**КОМПЕТЕНТІСНО-ПЕДАГОГІЧНИЙ АСПЕКТ
ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ МУЗИКИ
В СИСТЕМІ НЕПЕРЕРВНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ**

У статті порушуються питання взаємозв'язку і послідовності в підготовці майбутнього вчителя музики в системі неперервної професійної освіти – коледж-університет. Проблема розглядається комплексно, як компетентісно-педагогічний аспект, який є проявом розвитку творчого потенціалу студента і визначенням його практичної професійної підготовки

Ключові слова: компетентісно-педагогічний аспект, творчий потенціал, майбутній вчитель музики, музична діяльність.

Актуальність порушеної проблеми обумовлена завданням модернізації сучасної професійної підготовки майбутніх вчителів музики в системі неперервної професійної освіти – коледж-університет, яка потребує прояву все більшої уваги в формуванні професійної компетентності студентів. Саме у цьому контексті і є доцільним застосування компетентісно-педагогічного підходу в розвитку музично-творчого потенціалу майбутнього педагога-музиканта.